

El mur de la presó

"Hi hagué dies que destituïen i arrestaven ajuntaments i consells provincials sencers, era una glòria."

Compareix el ministre portaveu i diu amb solemnitat: "que no s'acoste ningú al partit socialista esperant obtenir beneficis bruts perquè hi trobarà un mur, el mur de la presó". Dirieu que s'han commogut els fonaments del Regne d'Espanya, que els rèpobres tremolen de terror? Dirieu que, ja que no els mou cap esperit més alt, els mou per fi el "*inferno tan temido*" de Sant Joan de la Creu? Doncs no, és pura broma, *flatus vocis*, retòrica de roda de premsa, aire de bufa de bou, no res, esperança floriloqüent, irreal, vana. Fa molts mesos que espere que comence l'espectacle, però no començarà mai.

Es una pena, perquè l'espectacle seria de primera. Jo hi vaig assistir, fa més d'un any, a Itàlia: compraves el diari, posaves els noticiaris de la tele, i començava, repetit durant mesos i mesos cada dia. Era reconfortant per al comú dels mortals, contemplar des de la butaca com els peixos grossos i els peixets entraven, efectivament, per la porta de la gàbia: cada dia en alguna part del país cotxes i furgons de *carabinieri* emmanillaven grans i petits personatges, d'un en un o de sis en sis, i els desembarcaven de cara al mur de la presó. Grans barons de la indústria i de la banca, de les empreses públiques i de les privades, alcaldes, regidors, consellers, directors generals, subsecretaris, ex-ministres i ministres, polítics de nom conegut i de tot pèl i ploma, a la gàbia tots, cada dia. Hi hagué dies que destituïen i arrestaven ajuntaments i consells provincials sencers, era una glòria. Era una catarsi, un trauma, un desastre nacional, però era una glòria divina i humana: per fi paguen alguns dels que tant han pecat i cobrat, Déu és gran i el jutge Di Pietro és el seu profeta, el món encara pot ser salvat. El problema és que el món estava ja tan perdut que qualsevol Berlusconi pot fer figura de salvador. Havien esperat massa.

Jo, vistes les coses, no entenc, simplement no entenc, què esperen ací encara per començar la neteja ètica (i "ètnica": de la raça dels lladres) i començar a emmanillar gent i enviar-los de cap a les masmorres, a colp de codi penal. O si ho entenc, se'm posa la pell de gallina: esperen que passe, esperen que trampejant i deixant córrer el temps tot passarà com un mal vent, la gent té la memòria curta i la culpa de tot la té la premsa, quan ja no en parlen més, estarem tranquils, Felipe és Gran i ens tornaran a votar. Juan Guerra ja no està en primera plana, ni Sala ni Mohedano

ni Filesa ni Casinos de Catalunya ni Naseiro ni Aida Álvarez, descansen en la pau de la seua ben guanyada impunitat. El mal és que apareixen uns altres noms, i llavors no hi ha prou mans per tapar tots els forats: ara és quan no saben què fer, perquè els han desbordat les pervisions. Amb la merda fins al coll, es trobaven còmodes, però quan arriba a la boca ja es fa de més mal suportar. I ara, a mi, ja comença a fer-me por, molt seriósament: tinc por que el(s) Govern(s) i el(s) partit(s) hagen perdut del tot la fibra moral —els qui en tenien— a força d'estirar-la tant com una goma. Fiquen el cap en l'arena de la pròpia retòrica tova, com l'estruc quan vol con jurar una amenaça, i esperen que tot passarà com un petit malson. Però no passarà, perquè no són humils, perquè han perdut el sentit del pecat i de la penitència, perquè no demanen perdó, i per tant no seran absolts. Han pujat amb cobdícia i supèrbia, i cauran amb pública vergonya. Deu ser que avui escric empeltat de moralista clàssic, però és ja l'única moral que funcionaria. I que funcione aviat, si pot ser, perquè els pecats dels prínceps els paguen els pobles. Ja sé que no faig una anàlisi pròpia d'un intel·lectual modern. Açò té un nom molt antic: *improperia*.

No els importa. Lamente haver escrit la setmana passada sobre els focs de muntanya: és com si n'haguera cridat més: 1.500 hectàrees cremades a Borriol, no sé quants milers al Garraf, i etcètera. Aquest afegit és per aplicar íntegrament a la Generalitat d'allà la mateixa acusació d'indiferents i d'inútils que llançava a la d'ací. Més val *sorry* que socarrat.

Joan F. Mira